

de forskellige Forhold i Kjøbenhavn og Frederiksberg affattede noget forskjellig i de paagældende Love; men det reelle Indhold af Lovforslaget er ganske det samme i dette Lovforslag som i det tidligere. Det er blevet vedtaget uforandret i Folketinget, og jeg tillader mig at anbefale det i samme Skikkelse til dette Ting.

P. G. C. Jensen: Jeg tillader mig at bringe den højtærede Justitsminister min Tak, fordi han har fremsat dette Lovforslag i det andet Ting. Det er jo, saaledes som den højtærede Minister bemærkede, overensstemmende med det Lovforslag om en Ændring i Bygningsloven for Kjøbenhavn, som er vedtaget af begge Ting og nu ogsaa er udgaaet som Lov; de samme Grunde, som gjorde, at man i Kjøbenhavn ønskede en saadan Forandring i Bygningsloven, have ogsaa medført, at man nærede et tilsvarende Ønske for Frederiksberg. Det vil derfor være af Bigtighed og Betydning for Frederiksberg Kommune, at dette Lovforslag hurtig fremmes, og jeg tillader mig at anbefale, at det gaar glat gennem Tinget uden Udvalg.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Udvidelse af Thyndets Ret i visse Tilfælde.

(Lovforslaget findes i Tillæg C, Sp. 313—14).

Sagen fattedes under Forhandling.

P. G. C. Jensen: Dette Lovforslag er vedtaget i det andet Ting med 48 Stemmer mod 3, medens 28 sparede "Stemmer ikke", og 34 vare fraverende. Som ærede Medlemmer vide, er det indbragt i det andet Ting ved privat Initiativ, og Udvaldet af Afstemningen viser allerede, at der ikke har været hunderlig Enighed i det andet Ting om dette Lovforslags Indhold. Det er nu i Birkeligheden heller ikke underligt, thi der er meget store reelle Betænke-

ligheder mod det. Men der er en anden Betragtning, som jeg først ønsker at fremhæve, og det er den, at naar man nu endelig vil til at gøre noget ved Thyndeloven, er jeg ikke ganske sikker paa, om man har begyndt ved den rigtige Ende. Man begynder her med at ville udvide Thyndets Ret i visse Tilfælde; men der er maaste Anledning til at spørge, om der ikke var adskillig mere Grund til i visse Forhold at udvide Husbondens Ret. Der er naturligvis ingen i dette Ting, som ikke har Sympati med den Betragtning, at det er uheldigt, naar et Thynde ikke kan faa sin Ret, fordi Husbonden ikke er i Stand til at betale, eller fordi andre Kreditorer komme Thyndet i Forkøbet. Jeg siger, at der er kun een Mening om, at det er uheldigt, at saadanne Forhold indtræffe, men forebygge det kan man jo ikke ved nogen Lovgivningsforanstaltning, medmindre man vil sige, at Staten altid skal betale, naar Husbonden ikke selv kan. Jeg har altsaa ikke noget imod den Tante og den Betragtning, at det er uheldigt, i Sandhed uheldigt, naar et fattigt Thynde ikke kan faa sin Løn. Men det forekommer mig paa den anden Side ogsaa, at det er meget uheldigt, at Husbonden har saa meget ringe Ret lige over for daarlige Thynder. Siden den Tid, da Loven af 10de Maj 1854 udkom, have Thyndeforholdene jo sikkert forandret sig ingenlunde til det bedre. Jeg tror nok, man kan sige, at den Udvikling, som har fundet Sted i den lange Tid, der er forløbet siden 1854, nærmest er gaaet i Retning af, at Thyndet gennemgaaende er blevet ringere. Der er opstaaet en lang større Øyst til Dagabondage, Øyst til at forlade sin Tjeneste uden Hensyn til, om det er til stor Skade for Husbonden, blot efter Griller og Luner og blot efter Øyst til at tjene mere paa et andet Sted. Det forekommer mig derfor at være et stort Spørgsmaal, om man ikke, naar man overhovedet vil gøre om paa Thyndeloven, maatte tage alle de Forhold under Overvejelse, som have forandret sig siden Loven af 10de Maj 1854, og søge at rette Loven baade i den ene Henseende og i den anden. Det har man imidlertid ikke gjort ved dette Lovforslag, man har derimod kun fæstet Opmærksomheden paa et eneste Forhold, nemlig paa i endnu større Omfang end efter den bestaaende Lovgivning at bidrage til, at Thyndet altid faar sin Løn fremfor andre Kreditorer. Denne Omstændighed gør det, forekommer det mig, noget betænkeligt at indlade sig paa at lovgive om dette Spørgsmaal, fordi som jeg bemærkede, dermed staar i Forbindelse hele Spørgsmaalet om, hvorledes man paa den